

N:o 336.

Af Herr **Johan Olsson**: *Om upphäfvande af Kongl. Kungörelsen den 24 Mars 1865 rörande den med Frankrike afslutade handelstraktaten, m. m.*

Att det för det närvarande icke står bra till i vårt land, är oss alla välbekant. Missväxt har under sistlidne år hemsökt vidsträckta i mellersta och sydligare Sverige belägna trakter, och i förening med den arbetslöshet, som alltmer under de sednare åren i följd af näringarnes och handelns aftynande inom landet utvecklats sig, har allt detta hos befolkningen åstadkommit stort armod och betryck. Ingen af Svenska folkets nu till riksdag församlade ombud torde väl vilja bestrida, att kraftiga medel till afhjelpande, så vidt som möjligt, af dessa beklagansvärda förhållanden borde ju förr desto heldre vidtagas; och om än missväxtens närmaste följder snart nog blefve, åtminstone i viss mån, mindre kännbara, derest goda år åter snart inträffa, påkallar dock den allmänna arbets- och näringslöshet, som af flera andra anledningar redan tidigare visat sig och fortfarande allt vidare breder sig ut öfver bygderna, användande af särskilda botemedel, som böra sökas vid sjelfva källan för detta onda.

Denna källa anser jag och många med mig vara det slags frihandel, som i de sednare åren hos oss blifvit införd och ordnad på ett sådant sätt, att den vida mer skadat än gagnat. Alla våra hamnar och hela vår kustfart hafva blifvit öppnade för främmande länders handelsfartyg med samma friheter, som gälla för vår egen inhemska handelsflotta, och införseln af utländska produkter och varufabrikater har blifvit gynnad och uppmuntrad på ett så litet välberäknadt sätt, att våra inhemska näringar och fabriker tvungits af brist på nödig afsättning, en del att alldeles nedläggas, andra att betydligt minska beloppet af sina tillverkningar. Den naturliga följderna häraf har blifvit den, att arbetsförtjenst och tillfälle dertill inom de arbetande klasserna i samma mån aftagit, och att dessa klasser derigenom blifvit bragta till elände och saknad af det nödvändigaste; hvadan åter på en annan sida kostnaderna för fattigvården och fängelserna alltjemnt ökats.

Redan genom de stadganden och föreskrifter, som åtföljde tulltaxan från år 1857, blefvo åt den utländska handeln på Sverige och varuinförseln sådana förmåner beviljade, att den Svenska näringsverksamheten och handeln deraf ganska kännbart drabbades. Vid de följande riksdagarna har det sedermera fortgått i samma riktning. Kom så handelstraktaten med Frankrike i Mars 1865, hvilken det likväl icke nu är min afsigt att granska eller klandra. Man kunde till och med ur en viss synpunkt säga, att den mindre förtjenar att klandras, emedan den åtminstone i viss mån åt Sverige förvärfvat, i utbyte för hvad den beviljat, vissa förmåner för Svenska handelsflottan och införseln af Svenska handelsvaror i Frankrike, som vi förut saknat. Men hvad som deremot med skäl kan klandras, är den kungörelse, som i anledning af Franska traktaten utfärdades den 24 Mars 1865, och hvarmedelst äfven *åt alla andra nationer* enahanda förmåner beviljades vid deras sjöfart och importhandel på Sverige, som genom den Franska traktaten kommit Frankrike till del.

Det som härvid i synnerhet påkallar uppmärksamheten och förtjenar det mögnaste öfvervägande är den viktiga omständigheten, att kungörelsen icke med ett ord förbehåller åt Sverige samma eller lika goda förmåner, som medgåfvos dessa främmande nationer; och följderna häraf är, att Sverige vid sin varuutförsel till dessa nationers länder är underkastadt en mängd afgifter och kostnader, som icke affordras dem i Svensk hamn, men hvilka afgifter och kostnader ansenligt fördyra de Svenska artiklarna i de utländska hamnarna och göra dem sålunda svårare att der, i jemnbredd med dessa länders egna varor, försälja.

Sverige får således bära hela tyngden af ifrågavarande kungörelse; och då främmande nationer begagna sig af de åt dem sålunda förunnade förmåner, utan att åt Sverige gifva något i stället, få de inhemska varuproducenterna lida och vidkännas följderna deraf genom minskad afsättning och arbetarne genom minskad arbetsförtjenst samt småningom uppkommande närings- och arbetslöshet.

Obestriddigt är det, att ett sådant förhållande länder vårt land till uppenbar skada, och att således anledningen dertill bör aflägsnas. Också beror det allena på Riksdagen, att upphäfva denna kungörelse af år 1865; ty med Franska traktaten har den intet annat samband, än att derifrån ett motiv hemtats för kungörelsens utfärdande, hvilket ej hindrar att återtaga den, när dess skadlighet tydligen framträder i dagen. Härtill kommer, att denna kungörelse, som gjorde betydliga nedsättningar af tullsatserna i den taxa, som Riksdagen år 1863 beslutat, icke blifvit med Riksdagens samtycke utfärdad, ehuru all tullbevillning enligt grundlagen fordrar Riksdagens medgifvande; och ligger således äfven häruti ett skäl mer för dess upphäfvande.

På grund af allt detta får jag föreslå:

att omförmälda Kungörelse af den 24 Mars 1865 måtte upphävas och Riksdagen åter vidtaga sin grundlagsenliga rätt, att i fråga om tullsatserna i afseende å alla de nationers handel på Sverige, som icke med vårt land afslutat särskilda handelstraktater, bestämma dessa satser med uteslutande afseende på hvad vårt lands eget bästa kräfver.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1869.

Johan Olsson,
från Calmar län.

N:o 337.

Af Herr **Johan Erik Johansson**: *Om ändring af 80 § i Konkurslagen.*

Vid sistlidna riksdag väcktes af mig motion om det tillägg eller förändring i 80 § af nu gällande konkurslag, att alla kostnader för efterbevakningar måtte fördelas i "förhållande till de bevakade beloppens storlek", hvilket af Lag-Utskottet icke blef tillstyrkt, af de skäl, att i andra mål och ärenden, såsom då urtima ting hålles för behandling af inteckningsärenden, och vid utmätningar, som förrättas flera på en gång o. s. v., kostnaden fördelades efter hufvudtalet. Dessa förhållanden hafva dock en annan egenskap; vid inteckningsärenden är fråga om säkerhet för sina fordringar, men alls icke om likvid, och vid utmätningar är det gäldenären som får ersätta kostnaden, hvarvid icke något afdrag af fordringsegarens rätt eger rum. Kongl. Förordningen den 30 November 1855 om utmätningkostnader kan icke i konkursmål tillämpas, ty den lemnar föreskrift om, att exsekutor, som på samma dag förrättar flera utmätningar, icke får taga fullt utmätningarfvode af hvarje gäldenär, utan att kostnaden skall fördelas lika emellan de förrätt-